

men jeg synes alligevel, det er uhyggeligt, bare når man siger, at 43 år er gennemsnitsalderen for nedslidning for dem, der rent faktisk af helbredsmæssige årsager må forlade deres arbejdsplads. Men det, der måske er endnu værre, er, at vi ser en udvikling, som går på, at de bliver yngre og yngre.

Derfor spurgte jeg, om ikke ministeren selv synes, at det er dybt alarmerende, hvortil ministeren bare siger, at nej, det går i den mere positive retning. Jeg synes, det forekommer dybt alarmerende, at vi ser, at nogle på 26 år, på 34 år rent faktisk er nødt til at stoppe, fordi de er nedslidte.

Det siger noget om, at vi har en fuldstændig overophedet situation i vores fængsler, hvor der er mere end propfuldt, hvor der er en venteliste, hvor folk hele tiden står og trænger sig på. Vi har stadig væk, uanset hvad ministeren siger, langt flere, over 4.000, der venter, som er dømt, som der ikke er plads til, og som går ude på vores gader og stræder. Det presser vores fængselspersonale, og det er det, der giver de her uhyggelige resultater, at man som 26-årig, som 34-årig havner i en nedslidning og rent faktisk må forlade sin arbejdsplads. Det er menneskeligt uacceptabelt.

Justitsministeren (Lene Espersen):

Jeg må sige til fru Lissa Mathiasen, at der jo en gang imellem sker det, at hvis man løber tør for argumenter, så finder man på nogle, som slet ikke sagligt holder vand. Nu siger fru Lissa Mathiasen, at der går over 4.000 mennesker og venter på at komme ind. Fru Lissa Mathiasen ved jo udmærket godt, at en meget stor andel af dem, som fru Lissa Mathiasen her taler om, langt over de 3.000 er folk, der slet ikke har fået deres sag afsluttet, som, uanset om ventelisten var nul, ikke kan komme ind og afsone.

Jeg må sige, at det ryster mig, at fru Lissa Mathiasen, der trods alt har været Socialdemokratiets kriminalordfører i en meget lang årrække, ikke er bekendt med, at der er nogle regler, der skal overholdes: muligheder for at anke, tilsigelsesfrist, vurdering af den pågældende.

Jeg vil fastholde, at det går i en meget, meget positiv retning, men også sige til fru Lissa Mathiasen, at jeg også synes, at det er et problem, at der er så forfærdelig mange mennesker, der ikke kan fortsætte deres arbejde i kriminalforsorgen. Men vi gør noget ved det.

Tredje næstformand (Helge Adam Møller): Så kommer det sidste spørgsmål i denne omgang, og det er hr. Morten Bødskov som hovedspørger.

Morten Bødskov (S):

Tilbage står dog billedet af en kriminalforsorg, hvor det stadig væk halter gevaldigt og hvor der er flere dømte kriminelle uden for fængselsmurene, end der er indsatte inden for fængselsmurene. Nu lykkedes det pø om pø at få justitsministeren til at tilkendegive, at de her afdelinger i kriminalforsorgen, hvor man har negativt stærke fanger, skulle man være lidt varsom med at pålægge de her besparelser.

Vi ved jo også fra samråd med justitsministeren i Retsudvalget, at der også er afdelinger, hvor arbejdsmiljøet har det værre end andre. Kunne man forestille sig, at man, når man nu skal til at pålægge kriminalforsorgen de her besparelser, lægger det ind som et kriterium under hensyn til – og jeg går ud fra, at vi begge og at alle har en interesse i det – at arbejdsmiljøet bliver bedre i kriminalforsorgen?

Justitsministeren (Lene Espersen):

Jeg tager da som en fuldstændig given ting, at de hensyn bliver taget også hos Direktoratet for Kriminalforsorgen. Det ville da være det mest indlysende. Jeg synes nemlig, at man må gennemføre tingene ud fra sådan et lighedssynspunkt om, at man selvfølgelig tager hensyn til de særlige lokale forhold, der gør sig gældende, men derudover også forsøger at lære noget af hinanden. Der kan det ikke være rigtigt, at det bare er dem, der råber højest, der får mest. Der har været en tendens til i lidt for mange sager i samfundet, at det har været de stærke grupper, der råber og skriger, som rager til sig, og det så er de andre, der må bøde.

Jeg tager hatten af for, at man mange steder i kriminalforsorgen meget aktivt og konstruktiv har medvirket til at gennemføre effektiviseringer, som har været annonceret og kendt igennem flere år.

Men jeg vil sige til hr. Morten Bødskov, at både når det gælder negativt stærke fanger, og når det gælder arbejdsmiljø, er jeg helt overbevist om, at Direktoratet for Kriminalforsorg og de enkelte ledelser lokalt gør alt, hvad de kan, for at det her bliver gennemført på en så skånsom måde som muligt.

Hermed sluttede spørgsmålet.